

PGS

INLEIDING VOORZITTER 24-06-2018 (DEEL 1 - VISIE)

Dromen en bouwen heet de visienota die aan de basis ligt van het traject waar we ons nu in bevinden. In mijn eigen woorden samengevat klinkt die droom als volgt....

De PGS is een gemeenschap van christenen van alle generaties en vanuit verschillende maatschappelijke achtergronden. Die zelfbewust is en bruist van energie. Een gemeenschap van kinderen, jong volwassenen, volwassenen en ouderen die gekend, gezien en gehoord wordt en die serieus wordt genomen binnen de Soester samenleving. Omdat het een gemeenschap is die, geïnspireerd door het voorbeeld van Jezus Christus, handelt uit liefde voor de naaste als centrale drijvende kracht.

Het is een gemeenschap die uitstraalt dat je God kunt zien als een sturende of leidende kracht of figuur "daarboven", maar ook als metgezel en inspirerende kracht tussen ons, in ons en mét ons en onze wereld. En dat het ook helemaal niet zoveel uitmaakt hoe je God ziet... Je vormt immers samen een gemeenschap. Waarbinnen verschillen niet worden ervaren als bedreiging maar als een kans voor persoonlijke ontwikkeling. Omdat juist het gesprek over verschillen kan leiden tot ontwikkeling en verdieping van ideeën, opvattingen en inspiratie als het gaat om je eigen vragen over geloof en het leven zelf. Mits dat gesprek *niet* wordt aangegaan vanuit de intentie om de ander te *overtuigen* maar vanuit de intentie om zelf te *leren*.

Een gemeenschap ook die stevig is gefundeerd op een kerkelijke traditie van eeuwen. En die met respect voor en vanuit die traditie ook andere uitdagende en inspirerende vormen van geloofsgesprek en -viering creëert. Vormen die aansluiten bij de eigentijdse diversiteit van verlangens en beleving binnen de kerkgemeenschap zelf én van geïnteresseerden en "geboeiden" daarbuiten. Voor de één is dat een wekelijkse kerkdienst volgens een traditioneel liturgisch stramien... voor een ander één keer per maand een samenkomst met veel muziek... en voor weer een ander af en toe eens een stil moment van bezinning in je eentje of een verdiepend gesprek in klein gezelschap over vragen rond zingeving en het leven in de kroeg op de hoek. En alles wat daartussen zit of daarvan is afgeleid.

Onze kerkgemeente trekt zich niet terug binnen de muren van haar twee kerkgebouwen. Maarervaart die kerkgebouwen vooral als een spirituele "thuishaven": een plek van samenkomst in bezinning en een plek van ontmoeting met andere christenen. Om met elkaar de vreugde van het geloof te delen, te vieren en te verdiepen. Een plek waar we elkaar in het ervaren van God en in de ontmoeting met de ander kunnen inspireren en stimuleren.

En *vanuit* dat "huis", waar we in ons hart en in onze geest worden gevoed en gesterkt, treden wij naar buiten waar het kan en waar het nodig is. We nemen onze verantwoordelijkheid in onze dagelijkse bezigheden in de samenleving. We zien in woord en daad om náár en komen op vóór de zwakkeren of minder bedeelden. Komen in het geweer tegen misstanden. Wij strijden tegen vereenzaming, verzachten leed en weten te verbinden waar conflicten tussen mensen of groepen dreigen. En we bekommeren ons om de wereld die God aan onze zorg heeft toevertrouwd...

Onze kerkgemeenschap is divers, maar niet verdeeld. Zij wordt niet bestuurd door regenten en rentmeesters maar stuurt feitelijk zichzelf. Niet met beleidsnota's, maar met een krachtige en gedragen visie. Niet met de kerkorde maar met het Evangelie als ankerpunt. Het is ook een kerkgemeenschap die robuust is en financieel duurzaam. Met het oog op haar rol in en voor de samenleving en op haar voortbestaan ten behoeve van volgende generaties.

Het is *deze* kerkgemeenschap die wellicht in staat zal zijn “het tij” (van afnemende betrokkenheid) te keren. Die aantrekkelijk is voor een brede groep van gelovigen... Zowél voor degenen die verbonden zijn vanuit vertrouwde gewoonte áls voor hen die een keuze maken vanuit overtuiging. Een kerkgemeenschap ook die kan groeien en verjongen. Omdat zij een grote groep van “ongebonden” gelovigen en spiritueel zoekenden wellicht nieuwsgierig maakt, vervolgens kan boeien en misschien zelfs weet te binden.

Dát zou “onze” protestantse kerkgemeenschap van de toekomst in Soest kunnen zijn... Een “stip aan de horizon” die het alleszins waard is om met elkaar naar toe te werken.

Deze droom wordt herkend en onderschreven in de kleine kerkenraad. Misschien niet helemaal in die woorden... En ook hier en daar wel een nuancering. Want ja... we zijn natuurlijk wel van de kerk.

En weet u... Ik deel deze droom ook regelmatig met vrienden en bekenden die nooit of allang niet meer bij één van onze kerken betrokken zijn geweest. En weet u wat die zeggen? Als dát inderdaad werkelijkheid wordt, als dát de protestantse gemeente van de toekomst is, dan ga ik serieus overwegen om weer naar de kerk te komen.

Op de keper beschouwd is er eigenlijk niet eens zoveel voor nodig om die droom werkelijkheid te laten worden. We hebben de missie en visie, de infrastructuur, de organisatie en de professionals. Die bouwstenen zijn er al en daarvoor hoeven we niet te investeren....

Maar wat nu nog wérkelijk nodig is om de beweging naar die nieuwe toekomst te maken is de investering in onszelf. In onze geest en in ons hart. Om daarin ruimte te maken voor nieuwe ervaringen en voor ontmoetingen met anderen en die te waarderen in hun eigenheid en verlangen. Het gaat meestal om niet veel meer dan op te staan van je eigen plek en tegen de ander te zeggen: “Hier... ga maar lekker zitten. Je bent van harte welkom en ik ben blij dat jij er bent!” Vaak is het niet meer dan dat... Laten zien dat je oprecht bereid bent om zélf de beweging te maken die je van de ander verwacht. En het is denk ik toch vooral déze grondhouding die wordt bedoeld met “Iedereen moet van zijn kruk!”

In die investering in onszelf kan de kerkenraad niet veel betekenen. Dat zullen we toch echt zelf moeten doen. Áls we het tenminste belangrijk vinden dat onze protestantse gemeente in Soest blijft bestaan. Waarvoor we dan bereid kunnen zijn om bijvoorbeeld eens een streep te zetten onder frustraties uit het verleden. Om elkaar onze stomiteiten te vergeven. Om elkaar onbevangen en zonder vooroordeel tegemoet te treden. Om te luisteren zonder te oordelen. Om ons denken en handelen niet te laten leiden door de angst voor verlies maar door het verlangen om te vinden. En om de transitie waar we nu voor staan niet te ervaren als een noodzakelijk kwaad maar als een wenselijk goed. Omdat we daarmee met elkaar een vernieuwde en vernieuwende kerkgemeenschap bouwen voor onszelf, voor onze kinderen en kleinkinderen en voor de samenleving om ons heen... Waarin waardevolle zaken, die in de loop van generaties zijn opgebouwd in vier afzonderlijke kerkgemeenschappen, als bouwstenen worden ingebracht.

Fred Heidinga
Voorzitter Kerkenraad PGS
24-06-2018